**אִם** הזמן הכתוב בַּגֵּט קוֹדֵם לִזמן שנכתב בִּכְתוּבָּה, הרי זה מוכיח שכתב לה את הכתובה לאחר הגירושין מחמת נישואין שניים, ולכך **נוֹטָה** שְׁתֵּי כְּתוּבוֹת. אבל אם הִכְתּוּבָּה קוֹדֶמֶת לַגֵּט, שכתב לה את הכתובה בנישואין ראשונים, ובנישואין שניים לא כתב לה כתובה, לכך **אֵינָהּ גּוֹבָה אֶלָּא כְּתוּבָּה אַחַת**, כיון **שֶׁהִמְגָּרֵשׁ אֶת אִשְׁתּוֹ וְהֶחֱזִירָהּ** ולא כתב לה כתובה בנישואין שניים, **עַל מְנָת כְּתוּבָּה הָרִאשׁוֹנָה הֶחֱזִירָהּ.**

**משנה** קָטָן שֶׁאין בו דעת להנשא **וְהִשִּׂיאוֹ אָבִיו** בעודו קטן, וכתב אביו לאשה כתובה בשם הקטן, ואחר כך הגדיל הקטן ועדיין נשוי לאותה אשה, הדין הוא שאף שכתבו לה את הכתובה בעודו קטן ומעשה קטן אינו כלום, מכל מקום כְּתוּבָּתָהּ שכתבו לה בקטנותו **כַּיֶּמֶת** גם לאחר שהגדיל, כיון **שֶׁעַל מְנָת כֵּן קַיֶּמֶת** כשהגדיל. וכן הדין בְּגֵר **שְׁנִתְגַּיְּרָה אִשְׁתּוֹ עִמּוֹ, כְּתוּבָּתָהּ** שכתב לה כשהיו גויים **כַּיֶּמֶת**, כיון **שֶׁעַל מְנָת כֵּן קַיֶּמֶת.**

* * *

**גמרא** **אָמַר רַב הוּנָא, לֹא שָׁנוּ** במשנה ש׳כתובתה קיימת׳ **אֶלָּא** לענין **מָנֶה** או **מָאתַיִם** שהם עיקר הכתובה ומתחייב לה מחמת תנאי בית דין, **אֲבָל תּוֹסֶפֶת** שהוסיף לה הבעל בכתובה **אֵין לָהּ, וְרַב יְהוּדָה אָמַר, אֲפִילּוּ תּוֹסֶפֶת יֵשׁ לָהּ.**

הגמרא מקשה על רב יהודה מברייתא: **מֵיתֵיבִי** קטן וגוי שנשאו אשה, אם משהגדיל הקטן או משהתגייר הגוי, **חִידְּשׁוּ** – הוסיפו קצת על הכתובה הראשונה, **נוֹטֶלֶת** האשה **מַה שֶּׁחִידְּשׁוּ.** ומלשון הברייתא משמע שדווקא אם **חִידְּשׁוּ** סכום נוסף לכתובה, **אֵין** – היא גובה את התוספת, אבל אם **לֹא חִידְּשׁוּ, לֹא** – אינה נוטלת את התוספת, ומשמע שבכל מקרה אינה נוטלת את התוספת שנכתבה בכתובה הראשונה, וקשה לרב יהודה הסובר שנוטלת גם את התוספת. מתרצת הגמרא: **אֵימָא** – אמור כך בכוונת הברייתא, אם חידשו, נוטלת **אַף מַה שֶּׁחִידְּשׁוּ** בתוספת לסכום שהיה חייב לה מהכתובה הראשונה.

הגמרא דוחה ביאור זה: **וְהָא לֹא תָנֵי הָכִי** – והרי לא כך שנינו בברייתא אחרת, שכן שנינו שם, אם **חִידְּשׁוּ, נוֹטֶלֶת מַה שֶּׁחִידְּשׁוּ, וְאִם לֹא חִידְּשׁוּ, כְּתוּלָּה גּוֹבָה מָאתַיִם וְאַלְמָנָה מָנֶה**, הרי מפורש בברייתא זו שאין האשה נוטלת את התוספת שהיתה לה בכתובה הראשונה, **וְתִיּוּבְתָּא** – ואכן זו קושיא על דברי **דְּרַב יְהוּדָה.**

מבארת הגמרא מדוע רב יהודה לא פירש כן: **רַב יְהוּדָה, מַתְנִיתִין אַמַּעְיְתֵיהּ** – לשון המשנה הטעתה אותו, **הוּא** [–רב יהודה] **סָבַר** שדברי המשנה **כְּתוּבָּתָהּ קַיֶּמֶת, אַכּוּלָּהּ מֵילְּתָא קָאֵי** – מתייחסים לכל מה ששייך לכתובה בין העיקר ובין התוספת, **וְלֹא הִיא** – אבל אין הדבר כן, אלא **אַעִיקָּר כְּתוּבָּה קָאֵי** – דברי המשנה מתייחסים רק לעיקר אבל תוספת אין לה.

## הדרן עלך הכותב לאשתו

## פרק עשירי - מי שהיה נשוי

### משנה

משנתינו עוסקת בדין קדימה בכתובות כאשר אין די בנכסי הבעל לפרעון כל הכתובות: **מִי שֶׁהָיָה נָשׂוּי שְׁתֵּי נָשִׁים, וּמֵת** בחייהן, ואין די בנכסיו אלא לפרעון אחת מהכתובות, **הָאשה שנישאת רִאשׁוֹנָה, קוֹדֶמֶת לַשֵּׁנִיָּה** בגביית הכתובה מנכסי היורשים, והשניה מפסידה. והטעם, לפי שנכסי הבעל נשתעבדו לכתובת הראשונה, קודם שנשתעבדו לכתובת השניה. וְכן אם מתו הנשים אחר מיתת הבעל, לפני שהספיקו לגבות כתובתן, **יוֹרְשֵׁי הָרִאשׁוֹנָה קוֹדְמִין לְיוֹרְשֵׁי הַשֵּׁנִיָּה** מפני שחוב הכתובה שירשו קדם.

המשנה עוברת עתה למקרה אחר: **נָשָׂא אֶת הָרִאשׁוֹנָה, וּמֵתָה,** ואחר כך **נָשָׂא** אשה **שֵׁנִיָּה וּמֵת הוּא,** ובני הראשונה תובעים כתובת בנין דכרין, או לחלוק בירושת אביהם, האשה **הַשֵּׁנִיָּה וְיוֹרְשֶׁיהָ** [אם מתה] **קוֹדְמִין לְיוֹרְשֵׁי הָרִאשׁוֹנָה.**

* * *

### גמרא

הגמרא מדייקת מלשון המשנה: **מְדְּקָתָנֵי** – מכך ששנתה המשנה **הָרִאשׁוֹנָה קוֹדֶמֶת לַשֵּׁנִיָּה, וְלֹא קָתָנֵי הָרִאשׁוֹנָה יֵשׁ לָהּ וְהַשֵּׁנִיָּה אֵין לָהּ,** שהמשמעות היא שהשניה אינה מקבלת כתובה בשום אופן, **מִכְּלָל** – משמע **דְּאִי** [–שאם] **קָדְמָה הַשֵּׁנִיָּה וְתָפְסָה** נכסים עבור כתובתה, לפני שהאשה הראשונה הספיקה לתפוס, **לֹא מַפְקִינַן מִינָּהּ** – אין מוציאים אותם מידה, אף שלא נותרו נכסים לכתובתה של הראשונה ששיעבודה קדם. **שְׁמַע מִינָּהּ** – מוכח מכאן, שאם היו לאדם אחד שני בעלי חובות, ואין די בנכסיו לפרוע את חובו לשניהם, הדין הוא **שַׁעַל חוֹב** ששיעבודו **מְאוּחָר, שֶׁקָּדַם וְנָפַל** מנכסי הלוה את חובו, **מַה שֶּׁנָּפַל נָפָל,** כלומר, אין המלוה הראשון יכול להוציא את הנכסים מידו.

דוחה הגמרא: **לְעוֹלָם אֵימָא לָךְ** שבעל חוב מאוחר שקדם וגבה, **מַה שֶּׁנָּפַל לֹא נָפַל,** ומוציאים מידו את הנכסים שגבה לטובת בעל החוב המוקדם, **וּמַאי** – ומה היא כוונת המשנה ׳הראשונה קוֹדֶמֶת לשניה׳, **לְגַמְרֵי קָתָנֵי** – כוונת המשנה שהראשונה קודמת לגמרי לשניה, כלומר, שאף אם השניה תפסה את הנכסים יכולה הראשונה להוציא ממנה.

הגמרא מוכיחה כדבריה שלשון ׳קודמת׳ פעמים משמעותה זכות מוחלטת, ואין לשני כלום: **כִּדְתָנֵן** במשנה (ב״ב קטו.), **בֵּן קוֹדֵם לְבַת** לירושה, ושם ודאי הכוונה שאין הבת יורשת כלל במקום שיש בן. גירסא אחרת של הנידון הקודם: **אִיכָּא דְּאָמְרֵי,** שהלימוד מהמשנה היה להיפך, **מִדְּלֹא קָתָנֵי** – מכך שלא שנתה המשנה בפירוש **שֶׁאִם קָדְמָה שֵׁנִיָּה וְתָפְסָה** נכסים **אֵין מוֹצִיאִין מִיָּדָהּ, מִכְּלָל** – משמע, **דְּאִי קָדְמָה שֵׁנִיָּה וְתָפְסָה** את הנכסים, **מַפְקִינַן מִינָּהּ** – מוציאים אותם ממנה ונותנים אותם לראשונה. **שְׁמַע מִינָּהּ** – ומזה יש להוכיח גם **שֶׁבְּאופן שיש לאדם שני בעלי חובות, הדין הוא שַׁעַל חוֹב ששיעבודו מְאוּחָר שֶׁקָּדַם וְנָפַל** מנכסי הלוה את חובו, **מַה שֶּׁנָּפַל לֹא נָפַל,** והמלוה הראשון חוזר וגובה את הנכסים מבעל החוב השני.

דוחה הגמרא: **לְעוֹלָם אֵימָא לָךְ** שבעל חוב מאוחר שקדם וגבה **מַה שֶּׁנָּפַל נָפָל,** ואין הראשון חוזר וטורפם מהשני, ואין להוכיח לא כך מכך שלא כתבה המשנה בפירוש שאם קדמה שניה ותפסה אין מוציאים מידה, שיש לומר **דַּאֲיִדִי** – כיון **דְּתָנָא** בסיפא **שֵׁנִיָּה וְיוֹרְשֶׁיהָ** שבאים לגבות את הכתובה, ׳קוֹדְמִין׳ **לְיוֹרְשֵׁי הָרִאשׁוֹנָה** שבאים לירש כתובת בנין דכרין, ושם אי אפשר לומר שאם קדמו יורשי הראשונה ותפסו אין מוציאים מידם, שהרי ודאי שמוציאים מידם,

תָּנָא נַמִּי – כתבה המשנה אף ברישא הָרִאשׁוֹנָה 'קוֹדֶמֶת' לַשְּׁנִיָּה, ולא כתבה שאם קדמה השניה ותפסה אין מוציאים מידה, אף שכך הדין.

* * *

שנינו במשנה: נָשָׂא אֶת הָרִאשׁוֹנָה ומתה, נשא שניה ומת הוא, שניה ויורשיה קודמין ליורשי הראשונה. הגמרא מביאה את הדינים שיש ללמוד מהלכה זו: שְׁמַע מִינָּהּ תְּלָת – מהלכה זו יש ללמוד שלשה דינים.

הדין הראשון: שְׁמַע מִינָּהּ – יש להוכיח מכאן, שאף אם מתו שתי נשיו אַחַת בְּחַיָּיו וְאַחַת בְּמוֹתוֹ – לאחר מותו, יֵשׁ לָהֶן ליטול בירושת אביהם כְּתוּבַּת בְּנֵין דִּכְרִין, וְלֹא חַיְישִׁינַן לְאֵינְצוּיֵי – ואין חוששים שמתוך כך יבואו לידי קטטה. מבארת הגמרא: מַמַּאי – מהיכן אנו לומדים דין זה. מִדְּקָתָנֵי – מכך ששנינו במשנה, שְׁנִיָּה וְיוֹרְשֶׁיהָ קוֹדְמִים לְיוֹרְשֵׁי רִאשׁוֹנָה, ומכך שנקטה המשנה לשון 'קודמים' משמע, מִיקַּדַּם הוּא דְּקָדֵמֵי – שבני האשה השניה רק קודמים לבני האשה הראשונה בגביית הכתובה, והיינו כשאין בנכסי הבעל כדי שתי הכתובות, הָא אִיכָּא שְׁקָלֵי – אבל כשיש בנכסים כדי שתי הכתובות, יורשי האשה הראשונה נוטלים את כתובת בנין דכרין של אמם.

הדין השני: וּשְׁמַע מִינָּהּ – וכן מוכח מהלכה זו, שהַכְּתוּבָּה שיורשי האשה השניה גובים מהירושה בתורת פרעון חוב הכתובה של אביהם, היא נַעֲשֵׂית מוֹתָר לַחֲבֶרְתָּהּ – לכתובת בנין דכרין. כלומר, כיון שהכתובה השניה נגבית בתורת חוב אביהם, מתקיים בה דין ירושה מהתורה, והיא כעשית 'מותר' לירושה, וממילא יכולים בני הראשונה לגבות כתובת בנין דכרין אף שמחמת גביית הכתובה השניה לא ישאר דינר נוסף לירושה.

מבארת הגמרא: מַמַּאי – מהיכן אנו לומדים דין זה. מַדְּלָא קָתָנֵי – מכך שלא כתבה המשנה שאין יורשי הראשונה נוטלים כתובת אמם אלא אִם כֵּן יֵשׁ שָׁם מוֹתַר דִּינָר, מבואר שאין צורך בזה.

הדין השלישי: וּשְׁמַע מִינָּהּ – ומוכח עוד ממשנתינו, שכְּתוּבַּת בְּנֵין דִּכְרִין לֹא טָרְפָה מִמַּשַּׁעְבְּדֵי – דינה הוא שלא גובים אותה היורשים מלקוחות, משום שאינם בעלי החוב אלא יורשים. דְּאִי סָלְקָא דַּעְתִּין טָרְפָה מִמַּשַּׁעְבְּדֵי – שאם נעלה בדעתנו שכתובת בנין דכרין היא ככל חוב, והיורשים גובים אותה מנכסים משועבדים, מדוע נאמר במשנה שיורשי השניה קודמים וגובים את כתובתם, ויורשי הראשונה לא מקבלים כלום, לֵיתוּ – יבואו בְּנֵי הָרִאשׁוֹנָה שכתובת אמם קדמה לכתובת האשה השניה, וְלִטְרְפִינְהוּ לִבְנֵי שְׁנִיָּה – ויגבו את הקרקע שגבו יורשי השניה.

רב אשי דוחה את הראיה לשני הדינים הראשונים: מַתְקִיף לָהּ רַב אַשִׁי, מַאי – מנין לך הדין הראשון, דִּלְמָא לְעוֹלָם אֵימָא לָךְ – שמא באמת יש לומר, שאם מתו שתי נשיו אַחַת בְּחַיָּיו וְאַחַת בְּמוֹתוֹ, אֵין לָהֶן לבני הראשונה כְּתוּבַּת בְּנֵין דִּכְרִין, כי אנו חוששים שיתקוטטו עמם בני השניה, וְמַאי – ומה כוונת המשנה באומרה שניה ויורשיה קוֹדְמִין, לא ללמד שאם יש די נכסים אף בני הראשונה נוטלים כתובת אמם, שלעולם יורשי הראשונה לא מקבלים את כתובת אמם, אלא לְנַחֲלָה קָתָנֵי – כוונת המשנה שגביית הכתובה של בני השניה קודמת לירושת הנכסים על ידי בני הראשונה שוה בשוה עם שאר היורשים. וְכִי תֵּימָא – ואם תאמר, יוֹרְשֵׁי הָרִאשׁוֹנָה לָמָּה לִי – מדוע נכתב במשנה על בני הראשונה שהם יורשי הראשונה, הרי הם אינם יורשים אותה. הטעם לכך הוא, אֲיִידִי דְּתָנָא שְׁנִיָּה וְיוֹרְשֶׁיהָ, תָּנָא נַמִּי 'קודמין לְיוֹרְשֵׁי הָרִאשׁוֹנָה' – כיון שקראה המשנה לבני השניה 'יורשי השניה', אגב כך קראה גם לבני הראשונה 'יורשי הראשונה'.

עתה דוחה רב אשי את הראיה מהמשנה לדין השני: וְדִקְאָמְרַתְּ – ומה שדייקת מכך שלא כתבה המשנה שיורשי השניה קודמים אם יש שם מותר דינר, שכְּתוּבָּה נַעֲשֵׂית מוֹתָר לַחֲבֶרְתָּהּ, אין זה מוכרח, דִּלְמָא לְעוֹלָם אֵימָא לָךְ – שמא באמת יש לומר, שאֵין כְּתוּבָּה נַעֲשֵׂית מוֹתָר לַחֲבֶרְתָּהּ, וְהָכָא הוּא דְּאֵיכָּא מוֹתָר דִּינָר, כלומר, אם תפרש ש'קודמין' הכוונה שאם יש די נכסים גם עבור כתובתה של הראשונה, אז גם יורשי הראשונה נוטלים כתובת אמם לאחר גבייתם של יורשי השניה, אין לדייק מסתימת המשנה שאין צורך ב'מותר דינר', כיון שהמשנה עוסקת באופן שיש מותר דינר בנכסים מלבד הכתובות של שתי הנשים.

הגמרא מנסה לתלות את הדין הראשון במחלוקת תנאים: וְדין כתובת בנין דכרין באופן שמתו שתי נשיו אַחַת בְּחַיָּיו וְאַחַת בְּמוֹתוֹ, תַּנָּאֵי הִיא – שנוי במחלוקת תנאים. דְּתָנְיָא בברייתא, אם מֵתוּ שתי נשיו של האדם אַחַת בְּחַיָּיו וְאַחַת בְּמוֹתוֹ, בֶּן נָפָם אוֹמֵר, יְכוֹלִין בְּנֵי האשה הָרִאשׁוֹנָה לוֹמַר לִבְנֵי הַשְּׁנִיָּה, בְּנֵי בַּעֲלַת חוֹב אַתֶּם, טְלוּ כְּתוּבַּת אִמְּכֶם, וּצְאוּ מהירושה, כלומר, לאחר שתטלו כתובת אמכם בתורת חוב אנו ניטול את כל שאר הנכסים לכתובת בנין דכרין. רַבִּי עֲקִיבָא חולק וְאוֹמֵר, משעה שמת הבעל בֶּכֶר קָפְצָה הִנַּחֲלָה של כתובת בנין דכרין והסתלקה מִלִּפְנֵי בְּנֵי הָרִאשׁוֹנָה, שאינם מקבלים כתובת בנין דכרין, וְנָפְלָה לנחלה גם לִפְנֵי בְּנֵי הַשְּׁנִיָּה, שלאחר שבני השניה גובים את כתובת אמם, חולקים כולם את שאר הנכסים שוה בשוה.

מַאי לָאו בְּהָא קָא מִיפַּלְגִי – האם לא בכך נחלקו בן ננס ורבי עקיבא, דְּמַר סָבַר – שבן ננס סובר, שאם מתו שתי נשיו אַחַת בְּחַיָּיו וְאַחַת בְּמוֹתוֹ יֵשׁ לָהֶן כְּתוּבַּת בְּנֵין דִּכְרִין, ולכך יכולים בני האשה הראשונה לומר לבני השניה טלו כתובת אמכם וצאו. וּמַר סָבַר – ואילו רבי עקיבא סובר, שאם מתו שתי נשיו אַחַת בְּחַיָּיו וְאַחַת בְּמוֹתוֹ אֵין לָהֶן כְּתוּבַּת בְּנֵין דִּכְרִין, ולכך נוטלים בני השניה כתובת אמם, ובשאר הנכסים חולקים שוה בשוה.

הגמרא דוחה ביאור זה: אָמַר רַבָּה, אֲשַׁכְּחִתֵּינְהוּ לְרַבָּנָן דְּבֵי רַב דְּיָתְבֵי וְקָאָמְרֵי – מצאתי את תלמידי בית מדרשו של רב שישבו ואמרו, דְּכוּלֵּי עָלְמָא – שלדברי הכל, כשמתו שתי נשיו אַחַת בְּחַיָּיו וְאַחַת בְּמוֹתוֹ, בני הראשונה יֵשׁ לָהֶן כְּתוּבַּת בְּנֵין דִּכְרִין, וְהָכָא – ובריייתא כִּבְכְתוּבָּה נַעֲשֵׂית מוֹתָר לַחֲבֶרְתָּהּ, וְהוּא הַדִּין לְמוֹתר דינר' שמשועבד לְבַעַל חוֹב. וּמַר סָבַר – ורבי עקיבא סובר, שאֵין כְּתוּבָּה נַעֲשֵׂית מוֹתָר לַחֲבֶרְתָּהּ, וְהוּא הַדִּין שמותר דינר המשועבד לְבַעַל חוֹב אינו נחשב 'מותר'.

ממשיך רבה בדבריו: וַאֲמִינָא לֵהּ אֲנָא – ועניתי אני לחכמי בית מדרשו של רב, בְּאופן שה'מותר דינר' משועבד לְבַעַל חוֹב, כּוּלֵּי עָלְמָא לֹא פְּלִיגִי דְּהָוֵי מוֹתָר – לא נחלקו בכך ולדברי הכל נחשב הדבר למותר בירושה. כִּי פְּלִיגִי – באיזה אופן נחלקו, בִּנכסים הנגבים לצורך כְּתוּבָּה האם הם נעשים מותר לכתובה השניה.

רב יוסף מקשה על ביאור זה במחלוקת: מַתְקִיף לָהּ רַב יוֹסֵף, אִי הָכִי – אם כן, שהמחלוקת היא רק אם כתובה נעשית מותר לחברתה, ולא בעיקר כתובת בנין דכרין במתה אחת בחייו ואחת במותו, מדוע נאמר בברייתא, רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר 'בֶּכֶר קָפְצָה נַחֲלָה מלפני בני הראשונה', שמלשון זה משמע שבאופן זה אין כלל תקנת כתובת בנין דכרין, הרי אִם יֵשׁ מוֹתַר דִּינָר מִיבָּעֵי לֵיהּ – היה צריך רבי עקיבא לומר, שאם יש בנכסי הבעל מותר דינר נוטלים גם בני הראשונה את כתובתם, ואם אין מותר דינר אינם נוטלים. אֶלָּא אָמַר רַב יוֹסֵף, בְּאַחַת בְּחַיָּיו וְאַחַת בְּמוֹתוֹ קָא מִיפַּלְגִי – המחלוקת היא, באופן שמתה אחת בחייו ואחת במותו האם יש כתובת בנין דכרין או לא, ולדעת רבי עקיבא אפילו כשיש מותר דינר אין בני הראשונה גובים כתובת בנין דכרין.

הגמרא מבארת שמחלוקתם של רבי עקיבא ובן ננס היא כמו מחלוקת תנאים אחרת: וְהָנֵי תַּנָּאֵי כִּי הָנֵי תַּנָּאֵי – ותנאים אלו שהובאו דבריהם לעיל נחלקו באותה המחלוקת שנחלקו התנאים בברייתא. דְּתָנְיָא בברייתא, אם נָשָׂא אֶת אשתו הָרִאשׁוֹנָה וּמֵתָה, ואחר כך נָשָׂא אֶת אשתו הַשְּׁנִיָּה וּמֵת הוּא, בְּאִין בָּנֶיהָ שֶׁל זוֹ –

המשך בעמוד מא

השניה לְאַחַר מִיתָה וְנוֹטְלִין כְּתוּבַּת אִמָּן, ובשאר הנכסים חולקים
בשוה. רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר, אִם יֵשׁ מוֹתַר דִּינָר על שתי הכתובות, אֵלּוּ
– בני השניה נוֹטְלִין כְּתוּבַּת אִמָּן בתורת חוב, וְאֵלּוּ – בני הראשונה
נוֹטְלִין כְּתוּבַּת אִמָּן כדין כתובת בנין דכרין. וְאִם לָאו – שאין מותר
דינר על שתי הכתובות, לאחר שבני השניה נטלו כתובת אמם
חוֹלְקִין את הנכסים בְּשָׁוֶה. מַאי לָאו בְּהָא קָא מִיפַּלְגִי – האם לא
נחלקו תנא קמא ורבי שמעון בכך, דְּמַר סָבַר – רבי שמעון סובר,

שבמתה אַחַת בְּחַיָּיו וְאַחַת בְּמוֹתוֹ יֵשׁ לָהֶן לבני הראשונה כְּתוּבַּת
בְּנִין דִּכְרִין. וּמַר סָבַר – תנא קמא סובר, שאם מתה אַחַת בְּחַיָּיו
וְאַחַת בְּמוֹתוֹ אֵין לָהֶם לבני הראשונה כְּתוּבַּת בְּנִין דִּכְרִין.
דוחה הגמרא: לֹא – אין הכרח לפרש כך את המחלוקת, אלא
אפשר לומר דִּכְוּלֵּי עָלְמָא – שלדברי הכל אם מתו שתי נשיו אַחַת
בְּחַיָּיו וְאַחַת בְּמוֹתוֹ, יֵשׁ לָהֶן לבני הראשונה כְּתוּבַּת בְּנִין דִּכְרִין,